

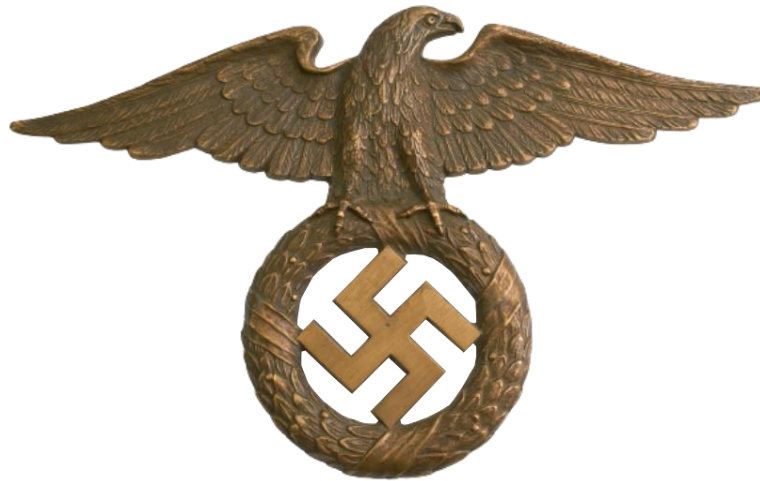
A black and white photograph showing Adolf Hitler on the right, standing at a podium and speaking into a microphone. He is wearing a dark suit and is gesturing with his right hand. In front of him is a large, dense crowd of men, many of whom are wearing German military uniforms with visible insignia like the Iron Cross and swastika armbands. The crowd is seated in rows, filling the background and foreground. The scene is set outdoors, likely in a large square or stadium.

8 Νοεμβρίου, 1940

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στο Μπυργκερ-μπρόικελλερ του Μονάχου,
μπροστά στην Παλιά Φρουρά,
για την 17η επέτειο
από το πραξικόπημα του Μπύργκερμπροϊ

8 Νοεμβρίου, 1940

**Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στο Μπύργκερ-Μπρόικελλερ του Μονάχου
μπροστά στη Παλαιά Φρουρά
για την 17η επέτειο από το πραξικόπημα
του Μπύργκερμπροϊ.**

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο:
[https://de.metapedia.org/wiki/Quelle/_Rede_vom_8._November_1940_\(Adolf_Hitler\)](https://de.metapedia.org/wiki/Quelle/_Rede_vom_8._November_1940_(Adolf_Hitler))

Σύντροφοι του κόμματος και συντρόφισσες!
Σύντροφοί μου!

Γιορτάζουμε ξανά τώρα την 9η Νοεμβρίου όπως τότε μια μέρα πριν το συλλαλητήριο. Για εμάς η χρονιά του 1923 ήταν η κορύφωση του αγώνα για την εξουσία στη Γερμανία. Αυτόν τον αγώνα και επομένως τη σπουδαιότητα της ημέρας που γιορτάζουμε, μπορούν να τον κατανοήσουν μόνο εκείνοι που αναλογίζονται την εποχή στην οποία βρεθήκαμε τότε, και ειδικά εκείνοι που επαναφέρουν στα μάτια τους τα ιστορικά γεγονότα που μας οδήγησαν σ' αυτό το γιγαντιαίο αγώνα.

Όταν μπήκαμε στην πολιτική ζωή του έθνους, τα ονόματά μας ήταν άγνωστα. Οι περισσότεροι από εμάς – με πρώτο εμένα – δεν ανήκαμε καν σε κόμμα. Οι περισσότεροι ήμασταν στρατιώτες, που επιστρέψαμε από τον Μεγάλο Πόλεμο με θυμό ή απόγνωση στις καρδιές μας. Η κατάσταση του λαού μας, του γερμανικού Ράιχ, φαινόταν απελπιστική και, για πολλούς, απογοητευτική. Η Γερμανία της εποχής πριν από το έτος 1914 δεν ήταν πλέον η Γερμανία μας. Παρ' όλα αυτά, αισθανόμασταν ότι ήμασταν ακόμα δεμένοι με εκείνη τη Γερμανία, επειδή ήδη ενσάρκωνε την ενότητα ενός μεγάλου μέρους του γερμανικού λαού. Ήταν μια χώρα της δουλειάς και επίσης μια γη της ευημερίας. Εξάλλου, σε αυτό το πρώην γερμανικό Ράιχ, παρά τα όσα μπορούμε να πούμε εναντίον του, φαινότουσαν οι απαρχές μιας κοινωνικής νομοθεσίας. Σε αυτή τη Γερμανία ήταν η πρώτη φορά που ελήφθη θέση για προβλήματα, που ακόμη και σήμερα, σχεδόν 30 χρόνια μετά, οι λεγόμενες δημοκρατίες προσπερνούν στα τυφλά και κουφά. Σίγουρα αυτά τα προβλήματα, καθώς δεν θα ήταν διαφορετικά νοητό, είχαν αφαιρεθεί από την παράσταση εκείνης της εποχής, δηλαδή: Το βαθιά καπιταλιστικό κράτος από τη φύση του μπορούσε μόνο απρόθυμα να προσεγγίσει τη λύση των κοινωνικών ζητημάτων και μόνο κατά το ήμισυ το οποίο, αν όντως πετύχαινε, θα ήταν μια προϋπόθεση ότι ακόμα και το κράτος, η εθνική κοινότητα, θα είχε και ένα διαφορετικό πρόσωπο. Αυτό δεν συνέβη. Αλλά ακόμα πιο αξιοσημείωτο αν κάποιος αντιμετώπιζε τότε τέτοια προβλήματα τουλάχιστον ασχολιόταν και προσπαθούσε να τα λύσει ανάλογα με τις δυνατότητες της εποχής.

Παρεμπιπτόντως, η Γερμανία εκείνη την εποχή ήταν ακόμη χώρα των δημοκρατών. Η δημοκρατία γιόρταζε ειδικά σε αυτή τη χώρα με τα μεγαλύτερα όργια από οπουδήποτε αλλού. Ήταν η χώρα της ελευθερίας. Ο καθένας μπορούσε να κάνει ό, τι ήθελε και όπως το ήθελε. Αυτή η ελευθερία έφτανε μέχρι το σημείο, που και τα σύνορα του τότε Ράιχ ήταν ελεύθερα και ανοικτά για οποιονδήποτε· όχι όπως στην Αμερική, τη λεγόμενη χώρα της απεριόριστης ελευθερίας, γιατί εκεί κάθε μετανάστης έπρεπε να περάσει μια εξαιρετικά δύσκολη εξέταση πριν να του δοθεί τελικά η άδεια να εισέλθει σ' αυτό το ιερό έδαφος της δημοκρατίας, παρ' όλο ότι ζούσαν μόλις δέκα άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Σε μας, όπου και τότε αναλογούσαν πάνω από 130 άτομα στο τετραγωνικό χιλιόμετρο, κανένας δεν έλαβε τέτοια μέτρα. Ήμασταν τόσο ελεύθεροι, που κάθε Εβραίος, κάθε Πολωνοεβραίος, μπορούσε εύκολα να έρθει σε μας και να αποκτήσει αμέσως πλήρη ισότητα. Η Γερμανία έπρεπε να πληρώσει ακριβώς για αυτό αργότερα. Εκείνη την εποχή, συσσωρεύτηκε εκείνη η μάζα του διεθνούς... χαρακτήρα και της διεθνούς καταγωγής, που το 1918 σήκωσε τη σημαία της επανάστασης.

Πάνω απ' όλα, όμως, η Γερμανία εκείνη την εποχή ήταν χωρίς αμφιβολία μια χώρα ειρήνης. Ζούσαν, όπως ήθελαν να ζήσουν. Κέρδιζαν, όσοι ήθελαν να κερδίσουν. Ήταν γνωστό ότι ο πόλεμος γενικά δεν ήταν κατάλληλος για κέρδος. Έτσι, ήλπιζαν στην ειρήνη τόσο πολύ, σε μια εποχή που, χωρίς αμφιβολία, ο υπόλοιπος κόσμος εξοπλιζόταν ήδη κατά της Γερμανίας, γιατί θα έχαναν την ευνοϊκή στιγμή της σύγκρουσης.

Όταν τελικά ήρθε ο πόλεμος, βρήκε τη Γερμανία στην πιο ξαρμάτωτη κατάσταση που μπορεί να φανταστεί κανείς. Δεν είμαι κριτικός της τότε εποχής, αν και θα μπορούσα να είμαι, γιατί, όπως σχεδόν κανένας άλλος στην ιστορία, έχω αντλήσει τα μαθήματά μου από παρελθόν και τα λαμβάνω υπόψη μου. Και έχω προσπαθήσει να μην επιτρέψω στον γερμανικό λαό να αντιμετωπίσει έναν κίνδυνο σε παρόμοια κατάσταση όπως τότε.

Και τότε η Αγγλία ήταν ήδη εχθρός μας. Όταν μιλάω για την Αγγλία, τότε ξέρω πολύ καλά ότι και εκεί ο λαός και η ηγεσία δεν είναι ένα και το αυτό. Μια μικρή κλίκα διεθνών δημοκρατών, Εβραίων και πλουτοκρατών κυβερνά αυτή τη χώρα. Και αυτή η κλίκα ήδη από τότε προωθούσε την υποκίνηση του πολέμου. Στην πραγματικότητα, είναι οι ίδιοι άνθρωποι με σήμερα. Ο κύριος Τσώρτσιλ τώρα, από τότε ήταν ένας από τους μεγαλύτερους υποκινητές πολέμου. Κάποιοι που σήμερα είναι μεγάλοι το έκαναν και όταν ήταν νέοι. Οι Βρετανοί προβοκάτορες μπόρεσαν ακόμη και τότε, να κινητοποιήσουν έναν κόσμο εναντίον της Γερμανίας.

Έτσι ήρθε ο πόλεμος που η Γερμανία δεν ήθελε. Γιατί είχε καλύτερες ευκαιρίες, να κάνει αυτόν τον πόλεμο με τη δική της θέληση. Και παρ' ότι ο εξοπλισμός του τότε Γερμανικού Ράιχ ήταν άσχημος – σήμερα μπορούμε να το πούμε χωρίς να μασάμε τα λόγια μας –, παρ' όλα αυτά, αυτή η τότε Γερμανία άντεξε για πάνω από τέσσερα χρόνια. Και σαν πρώην στρατιώτης του Παγκοσμίου Πολέμου και σημερινός Ανώτατος Διοικητής της γερμανικής Βέρμαχτ, μπορώ να το πω άφοβα, ότι ακόμα και τότε δεν θα είχαν νικήσει τη Γερμανία, αν ο σύμμαχός τους στο εσωτερικό μας δεν μας είχε υπονομεύσει. Για τέσσερα χρόνια το προσπαθούσαν και ήταν αναγκαίο πρώτα να κλητεύσουν έναν Αμερικανό μάγο-ιερέα, ο οποίος τώρα βρήκε τον τρόπο με τον οποίο ο γερμανικός λαός εμπιστευόμενος το λόγο της τιμής ενός ξένου προέδρου, να πέσει στη παγίδα. Εάν αργότερα προσποιούνταν ότι ούτως ή άλλως θα είχαμε ηττηθεί τότε δεν μπορεί παρά να τεθεί το ερώτημα, γιατί τότε καλέσανε τη διάνοια με την οποία θα έπρεπε να μας εξαπατήσουν αφού θα τα καταφέρνανε και χωρίς αυτήν;

Η Γερμανία εκείνη την εποχή χτυπήθηκε από ένα τσούρμο συνωμοτών, που μπορούσαν να σπείρουν τον όλεθρο στο λαό και τη χώρα μας. Και μετά πήραμε την απόδειξη για την ευπιστία μας.

Η 8η και 9η Νοεμβρίου 1918 και οι μέρες που ακολούθησαν θα είναι για πάντα μια προειδοποίηση προς το γερμανικό μας λαό. Ούτε μια υπόσχεση δεν τηρήθηκε από τους νικητές εκείνης της εποχής. Ξεκίνησε η μεγαλύτερη αθέτηση λόγου όλων των εποχών. Άρχισε η περίοδος πόνου και δυστυχίας και επομένως και της απελπισίας για τον λαό μας. Εκείνη την εποχή πιθανότατα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν πλέον καμία επιθυμία να ζήσουν. Ο αριθμός των αυτοκτονιών αυξήθηκε σε πάνω από 20.000 ετησίως. Για τους περισσότερους από αυτούς, η ζωή δεν φαινόταν πλέον ευπρεπής, ότι δεν πρόσφερε καμιά προοπτική για ίσα δικαιώματα και έτσι να μπορέσει να επιτευχθεί η ελευθερία του γερμανικού λαού και πάλι.

Τότε ξεκίνησε ο αγώνας μας. Ήταν ένας ωραίος αγώνας, γιατί ήταν ένας αγώνας που τον διεξήγαμε ενάντια σε όλες τις πιθανότητες. Όταν εμφανίστηκα σε αυτή την πόλη για πρώτη φορά και πολλοί από εσάς που είστε εδώ σήμερα αρχίσατε να με ακολουθείτε, με εγκατέλειψαν οι ίδιοι οι καλύτεροί μου φίλοι. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς ένας κατά τα άλλα λογικός άνθρωπος έβαλε ξαφνικά στο μυαλό του, να πολεμήσει μόνος του ενάντια σε έναν ολόκληρο κόσμο πραγματικότητας. Έλεγαν, τι θέλει αυτός ο φουκαράς; Δεν έχει ούτε λεφτά ούτε όνομα· δεν έχει ούτε μια εφημερίδα πίσω του, δεν έχει κανένα κόμμα. Έχει τα πάντα εναντίον του, ό,τι υπάρχει. Θέλει να πολεμήσει τα πάντα. Θέλει να πολεμήσει ενάντια στους επιχειρηματίες αλλά και εξίσου θέλει να αγωνιστεί ενάντια

στους προλετάριους. Θέλει να πολεμήσει ενάντια στο σημερινό δημοκρατικό Ράιχ, αλλά και εξίσου και εναντίον των ομόσπονδων κρατών. Θέλει να πολεμήσει ενάντια σε όλα τα δόγματα. Θέλει να πολεμήσει ενάντια στην οργανωμένη κοινωνία όπως την έχουμε σήμερα, το κεφάλαιο, αλλά το ίδιο και ενάντια στις οργανώσεις των συνδικάτων. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα, ενάντια στο οποίο αυτός ο άνθρωπος δεν θέλει να πολεμήσει. Θέλει να χτίσει ένα νέο κράτος, μια νέα κοινωνία και δεν έχει κανέναν απολύτως πίσω του. Ένας τρελός, που αναλαμβάνει να προχωρήσει μόνος του και να κηρύξει πόλεμο τώρα σε μια ολόκληρη συμπαγή πλειοψηφία σε όλους τους τομείς!

Δεν ήταν τόσο εύκολος, αυτός ο αγώνας, και όμως σταδιακά άρχισαν να φαίνονται οι επιτυχίες. Ενάντια στις μεθόδους φίμωσης καθώς επίσης και ενάντια στις μεθόδους γελιοποίησης, χλευασμού, αργότερα ενάντια στην πλημμύρα των ψεμάτων και των συκοφαντιών και τέλος ενάντια στην τρομοκρατία, το νεαρό κίνημα άρχισε να επικρατεί.

Τα έχετε ζήσει όλοι αυτά. Ήταν τότε που ένας-ένας σας, τασσόταν με μένα. Ο ένας το 1919, άλλοι το 1920 και το 21. Και εκείνη την εποχή όλοι σας είχατε μέσα σας την αίσθηση: ότι αυτόν τον αγώνα για την εξουσία στη Γερμανία θα τον κερδίσουμε έτσι κι αλλιώς. Μπορεί να ήταν δύσκολο. Αυτό που μιλούσε για μας ήταν η λογική, δηλαδή η ορθότητα των αρχών μας, ήταν η διαπίστωση, ότι το σημερινό κράτος δεν μπορούσε πλέον να διατηρηθεί, ότι ήταν μόνο θέμα χρόνου, το πότε θα διαλυθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ήταν όμως και η αίσθηση της ανάγκης για μια επαναξιολόγηση πολλών εννοιών. Τέλος, όμως, υπήρχε και μια – σχεδόν θα ήθελα να πω – μυστικιστική πίστη στην αθανασία της εθνικότητάς μας, μια εθνικότητα που όμως θα είχε καταστραφεί αν διατηρούνταν η συγκεκριμένη κατάσταση.

Έτσι, σιγά-σιγά αυξανόμασταν. Κάποιοι, μας αντιμετώπιζαν με αδιαφορία, άλλοι μας καταδίωκαν με οργή, πολλοί με μίσος, απλά για λόγους ευκολίας. Όπως και κάποιοι πολίτες που μας κοιτούσαν από τα παράθυρά τους στο δρόμο και είχαν μέσα τους τότε μια σιωπηλή οργή γιατί έλεγαν: «Πάντα αυτοί οι ταραξίες! Μακάρι κάποτε τελικά να ησυχάσουν! Ξανά και ξανά γίνονται καυγάδες, απλά επειδή δεν συμβιβάζονται. Κι όμως πρέπει κάποτε να συμμορφωθούν όπως συμμορφωνόμαστε κι εμείς. Μέσα σας μπορείτε να πιστεύετε ότι θέλετε, αλλά δεν μπορείτε να το λέτε προς τα έξω συνεχώς, αλλά να το κρατάτε μέσα σας. Μπορείτε ακόμα και τότε να γίνεται αξιοσέβαστοι πολίτες. Και εμείς διαμαρτυρόμαστε, αλλά διαμαρτυρόμαστε μέσα μας, σιωπώντας και πολύ περισσότερο με το μυαλό, αλλά πάντα ισοδύναμο με τη βία! Ξέρουν ότι και οι άλλοι θα χρησιμοποιήσουν βία, οπότε ο σοφότερος πρέπει να υποχωρήσει».

Και τότε δεν ήμασταν οι σοφότεροι. Δεν ήμουν έτσι ούτε σαν αγόρι. Πάντα απέρριπτα αυτή την αρχή του να είμαι πιο έξυπνος και επομένως να υποχωρώ, αλλά πάντα προτιμούσα να μην υποχωρώ, ακόμη και με τον κίνδυνο να πουν οι άλλοι: «Δεν ήταν έξυπνος».

Και έτσι εκείνη την εποχή δεν υποχωρήσαμε και διαταράξαμε ξανά και ξανά την ηρεμία εκείνων των πολιτών, ποτέ δεν υποκύψαμε, αλλά πάντα επαναστατούσαμε και σιγά-σιγά καταφέραμε να κατακτήσουμε τους δρόμους, να κατακτήσουμε τις πλατείες, κομμάτι-κομμάτι να τα θέσουμε στη κατοχή μας.

Μετά αρχίσαμε να βγαίνουμε από τα στενά όρια της εδώ πατρίδας. Ήταν ένας αγώνας ειδικά εναντίον του λαού, ο οποίος φαινόταν σχεδόν παντοδύναμος στη χώρα μας, ο αγώνας κατά του εβραϊσμού. Και το τι σήμαινε αυτό, αυτός που γεννιέται σήμερα το καταλαβαίνει, στο μέλλον καθόλου. Μια σατανική δύναμη που είχε καταλάβει όλο το λαό μας, που είχε πάρει στα χέρια της όλες τις θέσεις-κλειδιά της διανοητικής και της πνευματικής ζωής, αλλά και της πολιτικής και της οικονομίας και που από αυτές τις θέσεις-κλειδιά παρακολουθούσε ολόκληρο το έθνος, μια δύναμη, που ταυτόχρονα είχε την επιρροή να καταδιώκει, αν ήταν απαραίτητο ακόμη και με το νόμο, εκείνους που επιχειρούσαν, να προσχωρήσουν στον αγώνα ενάντια σε αυτήν την εξουσία, και που ήταν έτοιμοι, να εναντιωθούν στη διείσδυση αυτής της δύναμης αντιτασσόμενοι. Ο πανίσχυρος εβραϊσμός εκείνη την εποχή μας κήρυξε τον πόλεμο και ξέρετε, επίσης, ότι πάντα ήμουν της άποψης ότι δεν υπάρχει κανένας πιο ανόητος λαός από τον εβραϊκό αλλά και πιο ασυνείδητος και πιο αδίστακτος. Ωστόσο, ανέκαθεν υποστήριζα την άποψη, ότι θα 'ρθει η ώρα, που θα απομακρύνουμε αυτόν τον λαό από τις τάξεις μας. Αυτή είναι μια άποψη που με διακατέχει και σήμερα, αφού κερδίσαμε στη Γερμανία.

Κηρύξαμε πόλεμο σε όλα όσα υποστήριζαν αυτό το κράτος εκείνη την εποχή, που καθοδηγούσαν αυτό το κράτος και αφοσιωθήκαμε σε ένα μόνο πρόσωπο, δηλαδή στον γερμανικό λαό. Γνωρίζαμε μόνο έναν στόχο, να ωφελήσουμε τον γερμανικό λαό και να τον υπηρετήσουμε, και ήμασταν έτοιμοι να κάνουμε τα πάντα για αυτό.

Και μετά ήρθε το 1923, και κάναμε την πρώτη προσπάθεια να πάρουμε την εξουσία του κράτους στα χέρια μας. Η προσπάθεια απέτυχε και τότε έγινε η πρώτη θυσία αίματος. Ειδικά αυτή τη φαινομενική κατάρρευση του 1923 την θεώρησα σαν την αρχή της πορείας της νίκης. Ήμουν πεπεισμένος ότι αφού το κίνημα δεν είχε εξαλειφθεί πλήρως, θα ξαναγεννιόταν και ότι τότε οι μάρτυρες της 8ης και 9ης Νοεμβρίου θα βοηθούσαν να οδηγήσουμε το Κίνημα προς τα μπρος ακόμα περισσότερο

και τελικά να εξασφαλίσει τη νίκη του. Οι αντίπαλοι όμως, πίστευαν ότι αυτό ήταν το τέλος. Λίγους μήνες αργότερα, ουσιαστικά, είχε μπει ήδη ένα νέο θεμέλιο στο Κίνημα και περίπου ένα χρόνο αργότερα, έγινε και πάλι η ανάκαμψη του κινήματος. Το 1925 με απελευθέρωσαν και μόνο μερικοί μήνες ήταν αρκετοί για να αναδιαμορφώσω το Κόμμα.

Και τότε ξεκίνησε αυτός ο εκπληκτικός πόλεμος και αγώνας και η μοναδική θριαμβευτική πορεία προς τη Γερμανία. Όλες οι χρονιές 1925 και -26 και -27 και -28 και -29 και -30, μπορεί να ήταν χωρίς σημασία για πολλούς άλλους, πολλοί πολίτες εκείνη την εποχή ζούσαν με τα μικροπροβλήματά τους και δεν ήξεραν καν τι γινόταν γύρω τους, ότι ετοιμαζόταν μια από τις μεγαλύτερες επαναστάσεις όλων των εποχών. Αυτό, οι πολίτες δεν το είχαν αντιληφθεί. Αλλά ακόμη και μερικοί προλετάριοι ηγέτες των Σοσιαλδημοκρατών ή του KPD (Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας) δεν κατάλαβαν ότι εξαπλωνόταν, προχωρούσε μια επανάσταση σε μια μοναδική διάσταση.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές εκείνη την εποχή πολεμούσαμε χρόνο με τον χρόνο, μήνα με τον μήνα και γεμάτοι περηφάνια μπορούσαμε να δούμε μόνο ότι το κίνημα συνέχιζε να αναπτύσσεται και να εξαπλώνεται όλο και περισσότερο, μέχρι που τελικά, μετά τις χρονιές 1931-32, ήρθε η χρονιά του 1933, που μας έφερε τη νίκη.

Ίσως υπήρχαν κάποιοι τότε – και μάλιστα το ξέρουμε αυτό, αγαπητοί μου σύντροφοι του κόμματος – που τώρα είπαν: «Δόξα τω Θεώ, τώρα που είστε στην εξουσία, τώρα θα έρθει και η ειρήνη.» Μάλιστα υπήρξαν και πολλοί που μου έλεγαν τότε: «Τώρα λοιπόν που έχετε την εξουσία, τώρα έτσι κι αλλιώς θα σταματήσετε, να αγωνίζεστε για την πολιτική του κόμματος.» Γι' αυτούς τους ανθρώπους, ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν μόνο ένα ακόμα κομματικό φαινόμενο. Δεν καταλάβαιναν ότι αν ο αγώνας του κόμματος είχε τελειώσει, γιατί το κόμμα και η κοσμοθεωρία του είχαν γίνει το κράτος και το γερμανικό Ράιχ, ο αγώνας όμως για τον γερμανικό λαό θα συνεχιζόταν μέχρις ότου και ο τελευταίος Γερμανός υποχρεωνόταν ολοκληρωτικά να προσελκυστεί σε αυτή την ιδέα.

Και ακόμη και τότε δεν θα μπορούσε να σταματήσει, αλλά αυτός ο αγώνας θα ξεκινά εκ νέου κάθε χρόνο. Και πρέπει να ξεκινάει. Η γερμανική νεολαία έχει πλέον κερδηθεί, χρόνο με τον χρόνο σε κάθε σχολείο και ανεγέρθηκε όλο αυτό το τεράστιο κτίριο του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους. Την ίδια στιγμή, έγινε και η μεγάλη εσωτερική αναγέννηση. Και για όλα αυτά μπορώ εδώ να σας διαβεβαιώσω και μάλιστα το ξέρετε, ότι ποτέ μου δεν αναζητούσα καβγάδες και συναλλαγές. Στο εσωτερικό ο στόχος μου ήταν πάντα να πείσω τον εθνοσύντροφο κομμουνιστή ή τον σοσιαλδημοκράτη εθνοσύ-

ντροφο και να τον κερδίσω. Υπερασπίστηκα τον εαυτό μου μόνο όταν ο άλλος με πλησίαζε από την αρχή με μια σφιγμένη γροθιά. Βεβαίως, τότε έλεγα: «Σύντροφε, δεν κάνω ούτε βήμα πίσω. Ή θα μου ρίξεις εσύ γροθιά, ή θα στη ρίξω εγώ, ένα απ' τα δύο. Είμαι πρόθυμος να συζητήσω μαζί σου. Αλλά εάν με αντιμετωπίσεις με βία, τότε να θυμάσαι: Δεν φοβάμαι τη βία, τότε θα τσακωθούμε μεταξύ μας και θα δεις ότι δεν είμαστε λιγότερο ικανοί από εσάς να ασκήσουμε βία.»

Και μόνο λόγο αυτού κερδίσαμε τα εκατομμύρια των εθνοσυντρόφων. Γιατί αν τελικά είχαμε 13 εκατομμύρια ψηφοφόρους, αυτοί δεν κατέβηκαν από το φεγγάρι. Δεν ήταν όλοι τους πρώην μη ψηφοφόροι, αλλά ήταν άνθρωποι που προέρχονταν από όλα τα κόμματα. Σταδιακά τους είχαμε πείσει όλους. Συμπαρατάχθηκαν μαζί μας, έχουν αφήσει στην άκρη τις προηγούμενες προκαταλήψεις τους και ωρίμασαν σε μια κοινότητα.

Και ανέλαβα την εξουσία το 1933 ακριβώς με την ίδια σκέψη: Τι καλύτερο μπορεί να μας συμβεί απ' το να μπορούμε να εργαστούμε ειρηνικά. Και δουλέψαμε, το αποδείξαμε αυτό. Εάν μου πει κάποιος: «Ναι, μερικές φορές ο πόλεμος ίσως είναι απαραίτητος στην πολιτική ζωή για να βοηθήσει ένα καθεστώς» – στις δημοκρατίες ναι, αλλά σε εμάς όχι, γιατί δεν χρειαζόμουν καμιά βοήθεια. Ο γερμανικός λαός στήριξε και μένα και το κίνημα, όπως δεν στήριξε ποτέ καμιά οργάνωση ή ένα πνευματικό φαινόμενο. Και δουλέψαμε. Τι δημιουργήσαμε όλα αυτά τα χρόνια μέχρι το 1939! Ξαναχτίσαμε ένα κράτος, αποκαταστήσαμε μια οικονομία, γεμίσαμε τον γερμανικό λαό με μια νέα πίστη, βγάλαμε εκατομμύρια ανθρώπους από την απόγνωση, βάλαμε σε τάξη τις πόλεις μας, αποκαταστήσαμε τα οικονομικά παντού, η Γερμανία άρχισε να ακμάζει. Φυσικά, μπορέσαμε να ζήσουμε το ίδιο πράγμα που βλέπαμε πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο:

Στον ίδιο βαθμό ακριβώς μεγάλωσε ξανά ο φθόνος των ίδιων ανδρών που τότε είχαν προκαλέσει τον πόλεμο στη Γερμανία. Ο κύριος Τσώρτσιλ άρχισε αμέσως πάλι να προτρέπει. Ο κ. Ήντεν και μετά φυσικά οι Εβραίοι, με επικεφαλής έναν Χορ-Μπελίσσα και όπως αλλιώς λέγονταν αυτοί, άρχισαν χρόνο με χρόνο την υποκίνησή τους. Ειπώθηκε όμως: «Μα, αυτός εξοπλίζεται!» Ναι, πάντα το έκανα αυτό. Παλιότερα μου έλεγαν επίσης: «Γιατί έχεις τότε τα SA αφού θέλεις ειρήνη; Γιατί τότε έκανες τα SS, αφού ούτως ή άλλως το μόνο που θέλεις είναι αδελφοσύνη;» Επειδή υπάρχουν άνθρωποι που δεν την θέλουν, και ήθελα να τους δείξω ότι είμαι προετοιμασμένος και για την άλλη περίπτωση.

Όταν ανέλαβα την εξουσία, διέλυσα ένα Ράιχ, που ήταν μια δημοκρατία. Γιατί σήμερα ο κόσμος παρουσιάζεται πολλές φορές, σαν να ήταν έτοι-

μος να δώσει πολύ εύκολα τα πάντα στο γερμανικό λαό αν ήταν μόνο δημοκρατία. Ναι, ο γερμανικός λαός τότε είχε μια δημοκρατία πριν από μας και ήταν λεηλατημένος και καταπιεσμένος. Όχι, γι' αυτές τις διεθνείς ύαινες τι σημασία έχει η δημοκρατία ή το αυταρχικό κράτος! Αυτό δεν τους ενδιαφέρει καθόλου. Μόνο για ένα πράγμα ενδιαφέρονται: Είναι κανείς πρόθυμος να λεηλατηθεί; Ναι ή όχι; Είναι κανένας τόσο ανόητος για να μείνει αδρανής; Ναι ή όχι; Και αν μια δημοκρατία είναι τόσο ανόητη για να παραμείνει αδρανής, τότε είναι καλή. Και όταν ένα αυταρχικό κράτος δηλώσει: «Η λεηλασία σας που κάνετε στο λαό μας δεν υποφέρεται πια, ούτε στο εσωτερικό ούτε στο εξωτερικό», τότε αυτό είναι κακό. Εάν εμείς σαν λεγόμενο αυταρχικό κράτος, που διαφέρει απ' τις δημοκρατίες στο ότι έχει πίσω του τις μάζες του λαού, αν εμείς λοιπόν σαν αυταρχικό κράτος είχαμε εκπληρώσει όλα όσα μας είχαν επιβάλει οι διεθνείς πλουτοκράτες να θυσιάσουμε, αν είχα δηλώσει τη χρονιά του 1933: «Αξιότιμοι κύριοι στη Γενεύη» ή «Αξιότιμοι κύριοι κάπου αλλού λοιπόν, τι ζητάτε; – Αχα, θα το σημειώσουμε αμέσως, 6 δισεκατομμύρια για τα έτη 1933, 1934, 1935, ωραία, θα σας τα παραδώσουμε. Έχετε άλλες επιθυμίες; Μάλιστα, θα τα δώσουμε κι αυτά» – τότε θα έλεγαν: «Επιτέλους, ένα λογικό καθεστώς στη Γερμανία». Εκείνη την εποχή εκπροσωπούσα μια διαφορετική αντίληψη. Όταν ήρθα στην εξουσία, είχε εκδοθεί ακριβώς πριν από μας ακόμα ένα ποσό πίστωσης. Αυτό ήταν το τελευταίο με περίπου 5 δις, που έπρεπε ακόμα να πληρώσουμε. Είχα πάρει όμως την οριστική απόφαση, να μην πληρώσω πλέον τίποτα. Αλλά είπα στον εαυτό μου, οι άνθρωποι που είχαν υπογράψει προηγουμένως, ότι θα πληρώναμε τα 5 δις στις ξένες χώρες, όλοι αυτοί ήταν καλοί στους υπολογισμούς, γιατί για μένα είπαν μάλιστα, ότι δεν είμαι καλός στους υπολογισμούς δεν καταλαβαίνω τίποτα από οικονομικά, αλλά οι άνθρωποι έπρεπε να καταλάβουν κάτι. Αν λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι θεωρούσαν δυνατό ότι θα πληρώναμε άλλα 5 δις στο εξωτερικό σε ένα χρόνο, είπα μέσα μου, ότι θα μπορούσαμε σε κάθε περίπτωση να δώσουμε πρώτα τα 5 δις στο εσωτερικό για τους γερμανικούς εξοπλισμούς. Αυτό είναι απλώς μια μεταφορά των ποσών. Και ξεκίνησα με αυτόν τον τρόπο. Και μετά, όπως ξέρετε, παλιοί μου σύντροφοι του κόμματος, βασικά ποτέ δεν κάνω μισά πράγματα, αλλά όταν ξεκινώ κάτι, το ολοκληρώνω. Ήμουν έτοιμος να το κάνω ειρηνικά, πρότεινα στους άλλους: αφοπλισμός από πλευράς μου, εξονυχιστικός. Αν είχαν συμφωνήσει σε αυτό, πολύ καλά. Δεν απαντήσανε σ' αυτό, οπότε λοιπόν εξοπλιστήκαμε. Τα πάντα όμως τότε με συνέπεια, απλά δεν υπήρχαν ημίμετρα! Δεν μισώ τίποτα περισσότερο από τους συμβιβασμούς και τις μισές αποφάσεις. Πήρα λοιπόν την ολοκληρωτική απόφαση, δηλαδή: είτε δεν θα έχουμε καθόλου στρατιώτες, είτε θα έχουμε τους καλύτερους του κόσμου – ένα από τα δύο!

Και μετά απ' αυτό έκανα τις απαραίτητες προετοιμασίες, και μάλιστα

με μεθοδικό τρόπο. Παρόλα αυτά ο γερμανικός λαός στο εσωτερικό του δεν στερήθηκε τίποτα, το αντίθετο. Έχουμε επανεντάξει πάνω από 7 εκατομμύρια ανθρώπους στην παραγωγική διαδικασία, τους μισούς από αυτούς που εργάζονταν στο παρελθόν – επίσης περίπου 7 εκατομμύρια – τους μεταφέραμε από την μερική απασχόληση στην κανονική εβδομαδιαία εργασία και πληρώσαμε όλους τους μισθούς των ανθρώπων και κρατήσαμε σταθερή την τιμή του νομίσματος και ο καθένας μπορεί να αγοράσει κάτι με τα χρήματά του. Αυξήσαμε την παραγωγή σε πρωτοφανή επίπεδα, πάντα με βάση τις εθνικοσοσιαλιστικές μας αρχές, ότι ο αποφασιστικός παράγοντας στην οικονομία είναι το διαθέσιμο εργατικό δυναμικό, η ικανότητα να οργανώσεις και να χρησιμοποιείς αυτό το εργατικό δυναμικό, ότι η βάση του νομίσματός μας δεν μπορεί να είναι ο χρυσός, αλλά ότι η βάση του νομίσματός μας είναι η παραγωγή, πράγμα που σημαίνει, ότι είναι εξ ολοκλήρου στη διακριτική μας ευχέρεια να δημιουργήσουμε προϊόντα με επιμέλεια και δουλειά, να δημιουργήσουμε καταναλωτικά αγαθά και μετά αυτά να τα αφήσουμε να ωφελήσουν ξανά το λαό, ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να αποφευχθεί η τεμπελιά. Μπορέσαμε να το ζήσουμε, όταν τα λεγόμενα χρυσά κράτη με τα νομίσματά τους καταστράφηκαν, ενώ εμείς, το κράτος χωρίς χρυσό, κρατούσαμε μόνο το νόμισμα. Φυσικά, από την ίδια τη φύση του, αυτό ήταν ένα πολύ επικίνδυνο πράγμα, γιατί κάποιες άλλες χώρες έχουν τώρα μαζέψει το χρυσό σε μεγάλες ποσότητες και τον συσσωρεύουν. Και τώρα μια συνειδητοποίηση απειλεί να διεισδύσει στο κόσμο και μάλιστα μια πρακτικά επιβεβαιωμένη συνειδητοποίηση, δηλαδή ότι ο ίδιος ο χρυσός είναι τελείως ασήμαντος, ότι μπορεί κανείς να ζήσει εξίσου καλά χωρίς χρυσό, όπως και με τον χρυσό και μάλιστα ακόμα καλύτερα υπό ορισμένες συνθήκες. Αυτή η συνειδητοποίηση μπορεί να είναι επικίνδυνη για όσους έβλεπαν το χρυσό σαν ένα στοιχείο για τον αγώνα τους για την εξουσία και που πάντα τον αξιολογούσαν και τον εκμεταλλεύονταν σαν τέτοιο στοιχείο.

Οπότε η εργατικότητα μας στο εσωτερικό δεν καθισχύραζε τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά, αντίθετα, ο υπόλοιπος κόσμος ήταν ακόμα πιο θυμωμένος απ' αυτόν τον αγώνα στο εσωτερικό. Αρχικά ήλπιζαν, ότι θα καταστραφούμε. Ξέρω πώς όταν ανέλαβα την εξουσία, είπαν: «Εξι βδομάδες, οκτώ βδομάδες, μπορούμε να περιμένουμε.» Μετά από τρεις μήνες, είπαν, «Κάτι πρέπει να κάνουμε, δεν γίνεται τίποτα.» Και τότε, θέλησαν να κάνουν κάτι. Τότε αμύνθηκα απέναντί τους και ξέρετε τα μέτρα που έπρεπε να λάβουμε τον πρώτο χρόνο, το 1933. Όταν κατάλαβα ότι ήταν έτοιμοι να μου βάλουν μια θηλιά στο λαιμό, αποχώρησα από την Κοινωνία των Εθνών και τη Διάσκεψη για τον Αφοπλισμό. Στην αρχή δεν μπορούσαν να μου κάνουν τίποτα. Εκτός αυτού, είχα προχωρήσει φυσικά τους εξοπλισμούς ακόμη πιο δυναμικά. Ήρθε το έτος 1934 και τον Μάρτιο του 1934 έδωσα εντολή να τριπλασιαστεί ο στρατός

μας.

Τώρα άρχισε ο διεθνής πόλεμος εναντίον μας με όλα τα μέσα, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Απόπειρες υπαινιγμών για προσπάθεια επανάστασης στο εσωτερικό, απόπειρες για μια γενική κύκλωση σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, συγχρόνως ξανά και ξανά με την προφητεία: εάν δεν καταστραφούν πολιτικά, θα καταστραφούν οικονομικά. Δεν ξέρω πόσοι άνθρωποι προσεύχονταν τότε στο βαθμό που πίστευαν στον Θεό, ότι θα μας έστελνε μια κακή συγκομιδή ή ότι τα μέτρα μας μπορεί να μην πετύχουν την εξάλειψη της ανεργίας. Ήταν και τόσο υπνωτισμένοι από την επιθυμία τους, που αυτοί οι ίδιοι πρότειναν την εκπλήρωση αυτής της επιθυμίας.

Έλεγαν: «Δεν γίνεται αλλιώς, πρέπει να καταστραφεί οικονομικά.» Και το έλεγαν για τόσο καιρό μέχρι που τελικά το πίστεψαν και οι ίδιοι. Και έγραφαν ασταμάτητα, πώς καταστρεφόμαστε. Πάντα περιγράφονταν και οι επιμέρους φάσεις της κατάρρευσης. Επιπλέον, αποδείκνυαν με ακρίβεια ότι ο γερμανικός λαός απομακρυνόταν από εμάς και ειδικά εμένα με αποστρεφόταν, ότι σταδιακά γινόμεν ένας μοναχικός άνθρωπος. Και ξαφνικά έγιναν άλλες εκλογές, και μετά αποδείχτηκε ότι αντί για 94, το 98% βρισκόταν πίσω μου. Φυσικά, ήταν ενοχλημένοι και θυμωμένοι με μια τέτοια εξέλιξη και τότε άρχισαν πραγματικά να προσπαθούν να μας στριμώξουν με διεθνείς συνωμοσίες.

Αυτό ακριβώς, σύντροφοί μου του κόμματος, οδήγησε τώρα στο ίδιο αποτέλεσμα με μια παρόμοια προσπάθεια στο εσωτερικό, όπως ξέρετε. Για παράδειγμα, το 1925, -26, -27, όταν ξεκίνησε σε εμάς η δολοπλοκία μιας γενικής κομματικής συνωμοσίας κατά του εθνικοσοσιαλισμού. Εκείνη την εποχή περπατούσαν χέρι-χέρι, από την αριστερά μέχρι την δεξιά, είχαν ενωθεί τα μεγαλύτερα άκρα. Ο καπιταλισμός με τον λεγόμενο σοσιαλισμό διεθνούς χαρακτήρα, προχωρούσαν μαζί, οι κερδοσκόποι του χρηματιστηρίου από τη μια πλευρά και οι μαρξιστές από την άλλη. Χέρι-χέρι ενάντια στον μισητό εθνικοσοσιαλισμό.

Και τότε ήξερα μόνο μια συνταγή: Πρώτα να γίνεσαι πολύ σκληρός, να σφίξεις τα δόντια σου και να αναλάβεις τον αγώνα. Και ως προς το εξωτερικό έχω πάρει ακριβώς την ίδια στάση. Κάθε τέτοια νέα συνωμοσία, κάθε τέτοια προσπάθεια, κινητοποίησης κρατών εναντίον μας ξανά μέσω συνθηκών, μέσω συμφωνιών, με οδήγησε μόνο στο να επιταχύνω τους εξοπλισμούς. Ήμουν αποφασισμένος να τα ρισκάρω όλα.

Αυτός ο αγώνας λοιπόν συνεχίστηκε, φυσικά από εμένα με στόχο, την εξάλειψη της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Και, σύντροφοί μου του κόμματος, έπρεπε να το κάνω αν δεν ήθελα να είμαι ψεύτης. Διότι, για

ποιο λόγο πάλεψα τελικά; Όταν εμφανιστήκαμε εδώ τις χρονιές του 1920 και του 1921 και του 1922, στο πρόγραμμά μας ήταν, η εξάλειψη των Βερσαλλιών. Δεν θα μπορούσα ξαφνικά, με την ανάληψη της εξουσίας να πω: «Αυτό το δεχόμαστε.» Ήμουν αποφασισμένος να κάνω ξανά τη Γερμανία ελεύθερη. Και τώρα έχω πραγματοποιήσει αυτόν τον αγώνα σταδιακά. Ειλικρινά είχα σαν στόχο να διαφυλάξω την ειρήνη. Και μάλιστα ξέρετε απ' τις πολλές συναθροίσεις, από τις πολυάριθμες συγκεντρώσεις και από τις δημοσιεύσεις μου το όραμά μου για την εξωτερική πολιτική που είχα εκείνη την εποχή: Ήθελα να δημιουργήσω τη στενότερη σχέση φιλίας με την Αγγλία. Νόμιζα ότι οι και οι δύο γερμανικές φυλές θα έπρεπε βασικά να συνεργαστούν. Στη συνέχεια ήθελα να δημιουργήσω την ίδια σχέση με την Ιταλία. Και εκείνο το καιρό σκεφτόμουν και την Ιαπωνία σαν μια άλλη δύναμη με την οποία θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε, διότι δεν υπήρχε καμία σύγκρουση συμφερόντων.

Όσον αφορά την Ιταλία, όπως γνωρίζετε, αυτή η προσπάθεια πέτυχε. Ήταν επιτυχής χάρη στην ευρηματική δουλειά ενός άνδρα, που θεμελίωσε εκεί το φασισμό και από τότε καθοδηγεί τον λαό του και ο οποίος έπρεπε να κάνει τους ίδιους ακριβώς αγώνες με το περιβάλλον του με εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές. Αυτό επιτεύχθηκε τελικά και με την Ιαπωνία. Δυστυχώς αυτό, απέτυχε με την Αγγλία, εντελώς ενάντια στις επιθυμίες μας. Δεν ήταν δικό μας λάθος, αντιθέτως, μέχρι την τελευταία στιγμή, μέχρι λίγες μέρες πριν το ξέσπασμα του πολέμου, εξακολουθούσα να προσπαθώ να πετύχω τον στόχο μου στην εξωτερική πολιτική. Τότε ήταν που έκανα τη μεγαλύτερη προσφορά στον Βρετανό πρόσβη. Ήμουν έτοιμος να συνεργαστώ με την Αγγλία. Αλλά ήταν μάταιο. Είχα ήδη προσέξει πως μερικοί κερδοσκόποι του πολέμου εδώ και χρόνια υποκινούσαν αδιάκοπα, χωρίς κανέναν να βάζει ένα τέλος σε αυτή τους την τέχνη. Και δεν υπήρχε πια καμία αμφιβολία ότι αυτό γινόταν, για να φέρει μια μέρα στον βρετανικό λαό οργή και μίσος κατά της Γερμανίας, ενώ αντίθετα ο γερμανικός λαός, λόγω της στάσης μου, δεν θα έτρεφε φυσικά κανένα απολύτως μίσος κατά της Αγγλίας, έτσι ώστε μια μέρα η Γερμανία να έμπλεκε σε έναν πόλεμο χωρίς καμιά ψυχολογική προετοιμασία. Είχα ήδη προειδοποιήσει γι' αυτό τις χρονιές 1938 και 1939 και ειδικότερα σε μια ομιλία μου στο Σααρμπρύκεν, τόνισα ότι αυτό δεν θα μπορούσε να συνεχιστεί, ότι εάν η Αγγλία συνέχιζε να εμμένει σε αυτή την εκστρατεία μίσους, τότε θα αναγκαζόμουν τελικά να αφήσω τη γερμανική προπαγάνδα να απαντήσει.

Έτσι ήρθε η στιγμή που το ζήτημα δεν ήταν πλέον αν θα μπορούσε να αποφευχθεί ο πόλεμος, αλλά αν θα μπορούσε να αποφευχθεί ίσως για ένα, δύο ή τρία χρόνια και μάλιστα μέσα από πολύ σκληρές γερμανικές

ταπεινώσεις. Και εδώ πρέπει να καταλάβετε ένα πράγμα, παλιοί μου κομματικοί σύντροφοι: τη στιγμή που συνειδητοποίησα ότι η Αγγλία προσπαθούσε απλώς να κερδίσει χρόνο, ότι ήταν αποφασισμένη όμως να διεξάγει τον πόλεμο υπό οποιεσδήποτε συνθήκες – κάτι που εν τω μεταξύ είχε παραδεχτεί ανοικτά με τις δηλώσεις των βρετανών πολιτικών – την ίδια στιγμή είχα μόνο μια επιθυμία ότι αν ήταν αποφασισμένοι να μας κηρύξουν τον πόλεμο, ήλπιζα, ότι αυτό θα το έκαναν όσο ήμουν ζωντανός. Διότι ήξερα ότι αυτή θα ήταν η σκληρότερη σύρραξη που έχει επιβληθεί ποτέ στον γερμανικό λαό. Και τώρα, μπορώ μόνο να φανταστώ τον εαυτό μου σαν τον πιο σκληρό άνδρα, που είχε εδώ και πολλές δεκαετίες ο γερμανικός λαός, ίσως και αιώνες. Εκτός αυτού, έχω τη μεγαλύτερη εξουσία και πάνω απ' όλα, πιστεύω στην επιτυχία μου και μάλιστα το πιστεύω ανεπιφύλακτα! Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι αυτός ο αγώνας δεν θα τελειώσει διαφορετικά από τον αγώνα που κάποτε διεξήγαγα στο εσωτερικό. Είμαι επίσης πεπεισμένος, ότι μόνο για αυτόν τον λόγο η Θεία Πρόνοια με οδήγησε μέχρι τώρα και κράτησε όλους τους κινδύνους μακριά μου, για να μου επιτρέψει να ηγηθώ σε αυτόν τον αγώνα και μάλιστα να μου επιτρέψει να τον οδηγήσω στη Νίκη! Και τέλος επειδή πολέμησα στο Μεγάλο Πόλεμο και επειδή είμαι ένας από εκείνους που εξαπατήθηκαν από την επιτυχία εκείνη την εποχή. Γι' αυτό το λόγο είναι ακλόνητη η απόφασή μου, να μην τελειώσει αυτός ο πόλεμος με τον ίδιο τρόπο.

Όταν σας μίλησα τον περασμένο χρόνο, η πρώτη φάση αυτού του αγώνα βρισκόταν πίσω μας. Σε 18 ημέρες οι ένοπλες δυνάμεις μας κατέβαλλαν την Πολωνία. Νόμιζαν ότι αυτό θα εξελιχθεί τελείως διαφορετικά. Εκείνη την εποχή πίστευαν ότι αυτός ο αγώνας θα διαρκούσε έξι, οκτώ, δέκα μήνες, έλεγαν μεταξύ τους: «Σήμερα, δεν υπάρχουν πόλεμοι γρήγορων και σαρωτικών αποφάσεων. Στην καλύτερη περίπτωση θα προκύψει ένας πόλεμος χαρακωμάτων, θα δημιουργηθεί ένα μέτωπο στην Ανατολή, που αυτό θα τους οδηγήσει σε μια αιμορραγία μέχρι θανάτου, εν τω μεταξύ σταδιακά η Δύση θα εξοπλιστεί, και μετά θα έρθει το καλοκαίρι του 1940 και στο μεταξύ θα προχωρήσουμε κατά του Βελγίου και της Ολλανδίας στην περιοχή των συνόρων του Ρουρ, ε, και ύστερα σιγά-σιγά θα γίνουμε κυρίαρχοι της Γερμανίας.» Έτσι το φανταζόντουσαν. Εκτός απ' αυτό, πίστευαν ότι μερικές εβδομάδες αργότερα – ακούστηκε από όλες τις πλευρές – θα ξεσπούσε επανάσταση στη Γερμανία και εκτός αυτού θα ερχόταν η δυστυχία.

Εκτός απ' αυτό δεν είχαν ιδέα για το μέγεθος των εξοπλισμών μας και πίστευαν ότι μπλόφαρα όπως ακριβώς μπλοφάρουν και ίδιοι συνεχώς. Εξαπατούν τόσο καιρό που δεν καταλαβαίνουν καν ότι υπάρχει κάποιος που δεν εξαπατά σε τέτοια πράγματα, αλλά που στην πραγματικότητα κάνει αυτό που λέει. Ήταν τόσο πεπεισμένοι ότι αυτός ο πόλεμος θα ήταν

ένας σχετικά εύκολος πόλεμος.

Πριν από ένα χρόνο, όπως ανέφερα προηγουμένως, εξουδετερώθηκε η Πολωνία, το πρώτο χτύπημα που πρέπει να λάβουν υπόψη. Ήμουν σε θέση να επισημάνω αυτή τη μεγάλη επιτυχία στις 8 Νοεμβρίου. Σήμερα, ένα χρόνο αργότερα, μπορώ να επισημάνω περαιτέρω επιτυχίες. Αυτές οι επιτυχίες μπορούν να εκτιμηθούν κυρίως από εκείνους που ήταν στρατιώτες στον Μεγάλο Πόλεμο, γιατί καταλαβαίνουν τι σημαίνει όχι μόνο να συντρίψεις ολόκληρη τη Δύση σε λίγες εβδομάδες, αλλά να καταλάβεις και τη Νορβηγία μέχρι το Βόρειο Ακρωτήριο, έτσι ώστε σήμερα να υπάρχει ένα μέτωπο από το Κίρκενες μέχρι τα ισπανικά σύνορα. Αυτό το καταλαβαίνει ο στρατιώτης του Παγκοσμίου Πολέμου.

Όλες οι ελπίδες των Βρετανών πολεμοκάπηλων συντρίφτηκαν. Και τα είχαν σκεφτεί τόσο όμορφα: Πόλεμος περιφερειακά, που θα απέκοπτε τις δικές μας γερμανικές ζωτικές αρτηρίες, στριμώχνοντας το Ράιχ και μετά σταδιακός στραγγαλισμός αυτού του Ράιχ. Και τώρα η πραγματικότητα απέδειξε το αντίστροφο. Αυτή η ήπειρος κινητοποιείται σιγά-σιγά, αναλογιζόμενη τον εαυτό της, ενάντια στον εχθρό αυτής της ηπείρου.

Μέσα σε λίγους μήνες, η Γερμανία έδωσε πραγματική ελευθερία σε αυτήν την ήπειρο. Η βρετανική προσπάθεια να «βαλκανιοποιήσει» την Ευρώπη – αυτό μπορεί να το θυμούνται οι βρετανοί πολιτικοί – έχει ματαιωθεί και τελείωσε! Η Αγγλία ήθελε να αποδιοργανώσει την Ευρώπη, η Γερμανία και η Ιταλία θα οργανώσουν την Ευρώπη!

Αν στην Αγγλία τώρα δηλώσουν, ότι ο πόλεμος συνεχίζεται, αυτό μου είναι εντελώς αδιάφορο. Θα τον συνεχίσω μέχρι να τον τελειώσουμε και θα τον τελειώσουμε, γι' αυτό οι κύριοι μπορούν να είναι σίγουροι! Και θα τελειώσει με τη Νίκη μας! Και σ' αυτό μπορείτε να με πιστέψετε.

Είμαι ξεκάθαρος σε ένα πράγμα, ότι εάν ήθελα να γίνω προφήτης και την 1η Ιανουαρίου του τρέχοντος έτους είχα δηλώσει στους Άγγλους, το καλοκαίρι αυτής της χρονιάς θα σας έχουμε χαλάσει τα σχέδιά σας στη Νορβηγία, δεν θα βρίσκεστε εσείς στη Νορβηγία αλλά οι Γερμανοί· ούτε το καλοκαίρι αυτού του έτους θα βρίσκεστε στην Ολλανδία ούτε θα πάτε στην Ολλανδία, αλλά εμείς θα την έχουμε καταλάβει· ούτε το καλοκαίρι αυτού του έτους θα έχετε προχωρήσει μέσω του Βελγίου στα γερμανικά σύνορα, επειδή εμείς θα έχουμε προχωρήσει.» Και αν τους έλεγα, «ούτε θα υπάρχει πλέον καμιά Γαλλία το καλοκαίρι αυτού του έτους», τότε όλοι θα 'λεγαν: «ένας τρελός!» Γι' αυτό σήμερα θα αποφύγω να κάνω προφητείες. Θα 'θελα μόνο να δώσω μερικές εξηγήσεις προς τον γερμανικό λαό. Πρώτον, ο αγώνας μέχρι τώρα έχει οδηγήσει σε αποτελέσματα μιας απaráμιλλης φύσης. Από πλευράς προσωπικού, όσο

πιο πικρό είναι για κάθε οικογένεια ξεχωριστά, που έπρεπε να κάνει μια θυσία, όσο και αν δεν απαιτήθηκε καμία θυσία για το καλό του γερμανικού λαού. Συνολικά, οι θυσίες που κάναμε σε αυτόν τον πόλεμο δεν είναι τόσο μεγάλες όσες απαιτούσε ο πόλεμος του 1870/71. Και μάλιστα, είναι μόλις λίγο περισσότερο από τις μισές.

Όσον αφορά το προσωπικό, όλοι οι υπολογισμοί μας έχουν καταστεί άκυροι, καθώς όλες οι προβλεπόμενες τεράστιες εφεδρείες των ανδρών μας, που τις είχαμε υπολογίσει για τις απώλειες, όλες αυτές οι τεράστιες εφεδρείες δεν χρειάστηκε να χρησιμοποιηθούν και έτσι μπορέσαμε να απολύσουμε πολλούς βετεράνους άνδρες και ταυτόχρονα εξακολουθούσαμε να είμαστε σε θέση να ενισχύσουμε τη Βέρμαχτ και μάλιστα κυρίως από τις νεότερες ηλικιακές ομάδες.

Όσον αφορά το προσωπικό, ο γερμανικός στρατός σήμερα φαίνεται διαφορετικός από ό,τι κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Πριν από λίγες μέρες διέσχισα το Βέλγιο και τη Γαλλία και πρέπει να πω, ως παλιός στρατιώτης του Παγκοσμίου Πολέμου, πως είναι υπέροχο να βλέπεις τη Βέρμαχτ μας σήμερα. Όλες οι Μονάδες, ανεξάρτητα απ' το αν μιλάμε για το Στρατό, ή την Αεροπορία ή τα ένοπλα SS (Waffen SS), όλες φαίνονται εξίσου υπέροχες. Δεν μπορούν να συγκριθούν με αυτό που έδειχναν τα καταρρακωμένα στελέχη μας το 1914 ή από το 1915 μέχρι το 1918.

Το υλικό! Έκανα προετοιμασίες γι' αυτόν τον πόλεμο, με τρόπο που δεν είχε γίνει ποτέ σε κανέναν πόλεμο πριν. Και αυτό άξιζε τον κόπο. Οι υλικές θυσίες αυτού του πολέμου είναι τελείως ασήμαντες. Τα πυρομαχικά που έχουμε χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα στη μάχη είναι μόνο ένα μέρος της παραγωγής ενός μήνα. Τα αποθέματα είναι τόσο μεγάλα, που σε πολλές περιοχές ήμουν υποχρεωμένος να σταματήσω την παραγωγή, επειδή δεν υπάρχει τρόπος, να στοιβαχτούν αυτές οι μάζες με κάποιο σωστό τρόπο. Έχω ανακατευθύνει την παραγωγή σε εκείνους τους τομείς όπου πιστεύω ότι είναι σημαντικό να είμαστε ιδιαίτερα ισχυροί. Ακούτε συνέχεια τις απειλές από τον υπόλοιπο κόσμο για το τι πρόκειται να παράγουν. Η Αυστραλία έχει έξι ή επτά εκατομμύρια κατοίκους, απ' τους οποίους δεν ξέρω πόσοι είναι Βουσμάνοι, αλλά παρ' όλα αυτά θα παράγουν οκτώ φορές περισσότερα αεροσκάφη από τη Γερμανία. Ο Καναδάς έχει μόνο εννέα εκατομμύρια κατοίκους, αλλά θα παράγει δωδεκαπλάσια αεροσκάφη από τη Γερμανία. Αυτά που παράγει η Αμερικανική Ένωση, μπορεί να εκφραστεί μόνο με αστρονομικά νούμερα. Σε αυτόν τον τομέα, θα 'θελα να είμαι ανταγωνιστής. Αλλά μπορώ να σας διαβεβαιώσω για ένα πράγμα: όπως και πριν, η γερμανική παραγωγική ικανότητά μας είναι μακράν η υψηλότερη στον κόσμο. Και δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε σ' αυτό, γιατί σήμερα είμαστε σε θέση να κινητοποιήσουμε σχεδόν τη μισή Ευρώπη. Και μπορείτε να θεωρήσετε δεδομένο ότι αυτό το κάνω και στον βιομηχανικό τομέα. Ο

υλικός εξοπλισμός μας είναι επομένως απίστευτος και μόλις τώρα αρχίζει να αναπτύσσεται, γιατί αν και είχαμε προετοιμάσει την επιστράτευση εδώ και χρόνια, στη βιομηχανική κινητοποίηση, όπως ξέρετε, η εκτόξευση σε μεγάλες ποσότητες επιτυγχάνεται μόνο μετά από ένα μέχρι ενάμιση χρόνο. Και αυτό συμβαίνει τώρα.

Συνοψίζοντας λοιπόν, μπορώ να πω ένα πράγμα, είμαστε προετοιμασμένοι για το μέλλον όπως ποτέ άλλοτε. Είμαστε προετοιμασμένοι όσον αφορά το υλικό, και είμαστε προετοιμασμένοι όσον αφορά το προσωπικό. Και όλοι όσοι υπηρέτησαν σαν στρατιώτες γνωρίζουν ότι η Βέρμαχτ εκμεταλλεύεται κάθε μέρα. Ούτε μια μέρα δεν πάει χαμένη. Αυτό το σημαντικότερο στρατιωτικό όργανο του κόσμου συντηρείται και βελτιώνεται συνεχώς. Και όταν ξανάρθει η ώρα των επιχειρήσεων μεγάλης κλίμακας, τότε ελπίζω ότι θα έχουμε ακριβώς τα ίδια αποτελέσματα που είχαμε στο παρελθόν. Έχω ένα σύνθημα: Προετοίμασε τα πάντα όσο το δυνατόν πιο διεξοδικά και μετά ενήργησε γρήγορα και με τόλμη. Θα έρθει η στιγμή που οι κύριοι, που τώρα κατακτούν ξανά όλο τον κόσμο με το στόμα τους, θα πρέπει να ανταποκριθούν και τότε θα δούμε ποιος χρησιμοποίησε καλύτερα τους μήνες, εμείς ή οι άλλοι.

Σε κάθε περίπτωση, η Γερμανία μαζί με τους συμμάχους της είναι αρκετά ισχυρή σήμερα για να αντιμετωπίσει κάθε πιθανό συνασπισμό σε αυτόν τον κόσμο. Δεν υπάρχει κανένας συνασπισμός δυνάμεων που να μπορεί να μας αντιμετωπίσει στρατιωτικά. Οι μακροχρόνιες προετοιμασίες που κάναμε σε καιρό ειρήνης αξίζουν πλέον οικονομικά. Το τετραετές σχέδιο, το οποίο πρόσφατα επεκτείναμε για άλλα τέσσερα χρόνια, έχει δημιουργήσει μεγάλα αποθέματα για εμάς. Και οι Άγγλοι το ήξεραν πολύ καλά, διαφορετικά δεν θα έβριζαν τόσο πολύ εναντίον αυτού του τετραετούς σχεδίου. Αποθέματα, που μας καθιστούν ανεξάρτητους από τις απειλές μιας λεγόμενης απομόνωσης ή αποκλεισμού. Κατά τα λοιπά, μένει να δούμε ποιοι θα αποκλειστούν από δω και μπρος σε λίγους μήνες, εμείς ή οι άλλοι! Πιστεύω ότι σήμερα σε ορισμένους τομείς, έχουν αποθαρρυνθεί από τα ψέματα. Ο κύριος Τσώρτσιλ, ο οποίος δήλωνε περίπου πριν από ένα χρόνο, πριν από οκτώ μήνες και πριν από έξι μήνες: «Μέσα σε ένα μήνα, καταστρέψαμε το 50% των υποβρυχίων τους», τον επόμενο μήνα δεν μπορούσε να πει και για άλλα 50%, γιατί τότε δεν θα υπήρχαν άλλα πια, οπότε τον επόμενο μήνα μόνο το 30%. Ένα μήνα αργότερα, δεν μπορούσε πια να πει 20%, οπότε έπρεπε να πει 10%. Τώρα αυτός ο στρατηγός του ψεύδους της παγκόσμιας ιστορίας αρχίζει τώρα να παραδέχεται ότι τα υποβρύχια φαίνεται να είναι περισσότερα από ό,τι πριν. Και μπορεί να με πιστέψει στο ότι, θα γίνουν περισσότερα! Δεν έχει ιδέα, πόσα περισσότερα θα γίνουν! Θα συνεχίσουμε να προκαλούμε αυτούς τους ψεύτες του διεθνούς κεφαλαί-

ου. Θα δούμε, μια μέρα σίγουρα, ότι δεν θα υπάρχει πια κανένας Τσώρτσιλ, αλλά τα γερμανικά υποβρύχια θα υπάρχουν και μάλιστα σε μεγάλους αριθμούς!

Και έτσι από τότε, αφού δεν μπορούσε πλέον να διαψεύσει το εαυτό του, αυτός ο πιο μεγαλοφυής στρατηγός που γεννήθηκε ποτέ, ρίχτηκε στον εναέριο πόλεμο. Ήταν μια πολύ έξυπνη ιδέα του κ. Τσώρτσιλ, να ξεκινήσει με το όπλο του εναέριου πολέμου, στο οποίο η Αγγλία είναι πιο αδύναμη σε σύγκριση με εμάς. Ξέρετε ότι εδώ και χρόνια έχω κάνει προτάσεις στον κόσμο ότι πρέπει να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί, ειδικά εναντίον αμάχων. Εκείνη την εποχή, η Αγγλία το απέρριψε αυτό μάλλον εν αναμονή των επερχόμενων εξελίξεων – οι δημοκράτες είναι πάντα διορατικοί. Όπως και να 'χει! Παρά ταύτα, ποτέ δεν επέτρεψα να διεξαχθούν μάχες εναντίον αμάχων πληθυσμών σε αυτόν τον πόλεμο. Στον πόλεμο με την Πολωνία, δεν διέταξα νυχτερινές επιδρομές στις πόλεις της Πολωνίας. Κανείς δεν μπορεί να χτυπήσει ένα μεμονωμένο αντικείμενο με τόση ακρίβεια τη νύχτα. Έτσι ουσιαστικά επέτρεψα να γίνονται επιθέσεις μόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας και πάντα μόνο ενάντια σε στρατιωτικούς στόχους. Το ίδιο έκανα και στη Νορβηγία. Το ίδιο έκανα στην Ολλανδία, το Βέλγιο και τη Γαλλία. Τότε ξαφνικά πέρασε από το μυαλό του κ. Τσώρτσιλ η ιδέα, αφού η βρετανική πολεμική αεροπορία δεν μπορούσε να πετάξει κατά τη διάρκεια της ημέρας πάνω απ' το γερμανικό εναέριο χώρο, να πλήξει τον γερμανικό άμαχο πληθυσμό με νυχτερινές επιθέσεις.

Ξέρετε την υπομονή μου, σύντροφοί μου του κόμματος! Έτσι λοιπόν, παρακολουθούσα για 8 ημέρες. Έριξαν βόμβες στον άμαχο πληθυσμό κατά μήκος του Ρήνου, έριξαν βόμβες στον άμαχο πληθυσμό στη Βεστφαλία. Και τότε περίμενα παρακολουθώντας για 14 ημέρες. Σκεφτόμουν, ο άνθρωπος είναι τρελός! Κάνει έναν πόλεμο που μπορεί να οδηγήσει μόνο στην καταστροφή της Αγγλίας.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος στη δύση, άπλωσα ξανά το χέρι μου στην Αγγλία. Και πάλι με προσέβαλαν με τον χειρότερο τρόπο και με έφτυσαν. Ο κύριος Χάλιφαξ συμπεριφερόταν σαν τρελός. Όπως θέλει. Οι βομβαρδισμοί εντάθηκαν. Περίμενα πάλι. Πρέπει να πω ότι αυτό ήταν δύσκολο για μένα, διότι ερχόντουσαν πολλοί σε μένα και έλεγαν: ...«Και πόσο καιρό Αρχηγέ, θα περιμένεις ακόμα; Δεν θα σταματήσουν.» Περίμενα για πάνω από τρεις μήνες, και μετά μια μέρα, έδωσα την εντολή, έτσι λοιπόν, θα αναλάβω αυτόν τον αγώνα τώρα, και θα τον αντιμετωπίσω με την αποφασιστικότητα με την οποία αντιμετώπιζα κάθε αγώνα, δηλαδή:

Τώρα θα πολεμήσουμε μέχρι το τέλος! Τον ήθελαν, τώρα θα τον έχουν. Ήθελαν να καταστρέψουν τη Γερμανία με τον εναέριο πόλεμο, θα τους

δείξω τώρα ποιος θα καταστραφεί. Η Αγγλία, ο Αγγλικός λαός, τον οποίο μόνο λυπάμαι, μπορεί να ευχαριστήσει τον στρατηγό εγκληματία Τσώρτσιλ, σ' αυτόν το οφείλει αυτό. Ο κ. Τσώρτσιλ με αυτόν τον πόλεμο έκανε τη μεγαλύτερη στρατιωτική ανοησία, που θα μπορούσε ποτέ να κάνει ένας πολιτικός ή ένας στρατηγός. Πολέμησε με το όπλο με το οποίο είναι πιο αδύναμος. Και πολέμησε από μια θέση η οποία για την Αγγλία, από τη στιγμή που εμείς βρισκόμαστε από το Τρόντχαϊμ μέχρι τη Βρέστη, είναι γεωγραφικά μειονεκτική. Είναι η πιο αδύναμη θέση που θα μπορούσε να έχει η Αγγλία. Θα επιμείνω σε αυτόν τον αγώνα. Λυπάμαι, που φυσικά θα απαιτήσει θυσίες και από την πλευρά μας. Μόνο που εγώ ξέρω την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, και ο κ. Τσώρτσιλ δεν την ξέρει. Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά. Πίστευε ότι αυτό μπορεί να κουράσει τον γερμανικό λαό. Μόνο που ξέχασε τελείως, ότι τώρα υπάρχει μια άλλη Γερμανία. Αυτή η Γερμανία γίνεται πιο φανατική με κάθε βόμβα, η αποφασιστικότητά της μόνο δυναμώνει. Πάνω απ' όλα γνωρίζει ότι αυτή η ανοησία πρέπει να εκλείψει μια για πάντα. Και είμαστε αποφασισμένοι να το κάνουμε.

Όταν ο κ. Τσάμπερλεν ήρθε εδώ στο Μόναχο το 1938 και μου παρουσίασε υποκριτικά τις ειρηνευτικές του προτάσεις, αυτός ο άνθρωπος είχε ήδη αποφασίσει μέσα του, αμέσως μετά την επιστροφή του, να αναγγείλει: «Μου δόθηκε τώρα μια συγκεκριμένη προθεσμία και τώρα θέλουμε να εξοπλιστούμε ώστε μετά να μπορέσουμε να εισβάλουμε στη Γερμανία.» Αντιλαμβανόμαστε ότι σήμερα οποιαδήποτε ανακωχή θα ήταν μόνο μια ανακωχή. Θα ελπίζανε, ότι αφού περάσουν μερικά χρόνια, ίσως τότε δεν θα βρισκόμουν επικεφαλής του Ράιχ και ότι τότε ο αγώνας θα μπορούσε να ξαναρχίσει. Κατά συνέπεια είναι αμετάβλητη η απόφασή μου, από τώρα να συνεχίσω αυτή τη σύγκρουση μέχρι να επιτευχθεί μια σαφής απόφαση. Όπως κι εγώ σαν εθνικοσοσιαλιστής, στον αγώνα για την Γερμανία, απέρριψα οποιονδήποτε συμβιβασμό, έτσι και σήμερα απορρίπτω κάθε συμβιβασμό. Τους άπλωσα το χέρι μου πολλές φορές, ήταν μάταιο. Ήθελαν αυτόν τον πόλεμο, τώρα θα τον έχουν! Και ο γερμανικός λαός θα συνεχίσει αυτόν τον αγώνα μέχρι να παρθεί μια ξεκάθαρη απόφαση. Πρέπει να αρθεί ένας κίνδυνος, δηλαδή: ότι σε ένα, δύο, τρία χρόνια μετά τη μεγαλύτερη ένταση, τα πράγματα να ξεκινήσουν ξανά από την αρχή. Ο γερμανικός λαός θέλει επιτέλους να έχει ειρήνη και μάλιστα μια ειρήνη, που θα του επιτρέπει να δουλέψει, που δεν θα επιτρέπει σε κάθε διεθνή απατεώνα να υποκινεί τους άλλους λαούς εναντίον μας. Και στους ανθρώπους φυσικά, για τους οποίους ο πόλεμος έχει τη μεγαλύτερη αξία. Δεν έχω κανένα λόγο να διεξάγω πόλεμο για κάποια υλικά συμφέροντα. Για εμάς μπορεί να είναι μόνο λυπηρό. Μας αφαιρεί το χρόνο μας και του γερμανικού λαού και από όλη την κοινότητα, ένα άπειρο ποσό εργασίας και ανθρώπινου δυναμικού. Δεν έχω καμιά μετοχή απ' τις βιομηχανίες εξοπλισμών στην κατοχή μου.

Δεν κερδίζω τίποτα απ' αυτόν τον πόλεμο. Θα ήμουν ευτυχής αν θα μπορούσα να εργαστώ και πάλι, όπως εργαζόμουν και πριν για το λαό μου. Αλλά αυτοί οι διεθνείς εγκληματίες, είναι ταυτόχρονα και οι μεγαλύτεροι μαυραγορίτες των εξοπλισμών, που υπάρχουν. Σ' αυτούς ανήκουν όλα τα εργοστάσια, αυτοί κάνουν τις δοσοληψίες. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι, που είχαμε και στη Γερμανία παλιότερα. Με αυτούς τους ανθρώπους υπάρχει μόνο μια διένεξη. Κάποιος πρέπει να λυγίσει εδώ και αυτός σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται να είναι η Γερμανία.

Αλλά εάν σήμερα αυτή η Γερμανία έχει μια διαφορετική μορφή, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο εθνικοσοσιαλισμός έχει εξυψώσει ξανά το γερμανικό λαό. Αυτός έχει δημιουργήσει τις πνευματικές, ψυχολογικές, ηθικές και επίσης τις υλικές συνθήκες για τις τεράστιες νίκες των ενόπλων δυνάμεων του νέου μας Ράιχ. Κάθε στρατιώτης γνωρίζει και πρέπει να γνωρίζει, ότι οι στρατιές, που βαδίζουν σήμερα κάτω από τα λάβαρα μας είναι οι στρατιές των επαναστατών του Τρίτου Ράιχ. Δεν κουβαλούν μόνο στις καρδιές τους την πίστη σε μια Γερμανία όπως ήταν κάποτε, αλλά στην καρδιά τους φέρουν την πίστη για μια Γερμανία, που όλοι φανταζόμαστε ότι θα είναι στο μέλλον, για την οποία έχουμε αγωνιστεί τόσο καιρό, την πίστη για ένα καλύτερο Ράιχ, στο οποίο θα υλοποιηθούν οι μεγάλοι στόχοι του εθνικού και κοινωνικού μας κινήματος.

Και το ότι σήμερα έχουμε μια τέτοια Γερμανία, αυτό το οφείλουμε σε εκείνους που πορεύθηκαν το 1923 και πάνω απ' όλα σε εκείνους, που τότε θυσιάστηκαν χύνοντας πρώτοι το αίμα τους για το Κίνημα. Αυτοί οι δεκαέξι νεκροί είναι κάτι παραπάνω από απλά δεκαέξι νεκροί! Έχουν γίνει οι βασικοί μάρτυρες μιας νέας ανάστασης του λαού μας. Και η θυσία τους ήταν ακόμα μεγαλύτερη, γιατί εκείνη την εποχή, αυτό που θα προέκυπτε μόνο μια αμυδρή φαντασία θα μπορούσε να το αντιληφθεί. Την εποχή εκείνη έδρασαν πραγματικά από μια απεριόριστη αγάπη για τη Γερμανία. Διότι σε όποιον ερχόταν στο Κίνημα εκείνη την εποχή, θα μπορούσε κανείς να του πει μόνο: «Πρέπει να τα παρατήσεις όλα αυτά, γιατί θα σε κοροϊδέψουν, θα σε γελοιοποιήσουν και θα σε καταδιώξουν, πρέπει να ξέρεις ότι θα μείνεις χωρίς ψωμί και ότι θα σε διώξουν από παντού, δεν θα μπορείς να είσαι σίγουρος για τίποτα απολύτως, εκτός ίσως απ' το θάνατο, θα βλέπεις μπροστά σου μόνο κάτι για το οποίο όλοι αγωνιζόμαστε· είναι μια νέα Γερμανία, μια Γερμανία της τιμής, που θα την ανορθώσουμε ξανά και που θα εξασφαλίζει για τα παιδιά της το καθημερινό τους ψωμί και θα ξαναπάρει τη θέση που της αξίζει σε αυτόν τον κόσμο, με βάση τον αριθμό του λαού μας, το ιστορικό της παρελθόν και την παλιά μας, παρούσα και μελλοντική αξία.»

Γι' αυτό ήρθαν όλοι αυτοί οι άνδρες. Πολλοί απ' αυτούς απλώς το ένιω-

σαν ασυναίσθητα. Υπήρχαν τόσοι πολλοί απλοί άνθρωποι σε αυτό το Κίνημα. Ήμασταν αντικείμενο προς αποφυγή γι' αυτούς που ονομάζονται υψηλή διανόηση, γι' αυτούς που ονομάζονται ανώτερη μεσαία τάξη. Ήμασταν τόσο πολύ αποστασιοποιημένοι απ' αυτούς, που ο μεγαλύτερος αριθμός αυτών που εντάχθηκαν στις τάξεις μας ήταν κυρίως απλοί άνθρωποι. Μπορεί να μην είχαν πολύ ξεκάθαρη ιδέα για το πώς θα γίνουν κάποτε τα πράγματα. Ήξεραν μόνο ότι κάποτε θα ήταν διαφορετικά, μια μέρα θα χτιζόταν ένα νέο Ράιχ, και σε αυτό το Ράιχ θα πραγματοποιηθούν πολλά απ' αυτά, που λαχταρούν κατά βάθος και οι εχθροί μας, χωρίς να αντιλαμβάνονται, ότι ακολουθώντας το δρόμο τους δεν θα μπορέσουν ποτέ να το επιτύχουν.

Γι' αυτό το λόγο προσχώρησαν αυτοί οι άνθρωποι και γι' αυτό το λόγο δεκαέξι απ' αυτούς έδωσαν τότε την ζωή τους. Ήταν δεκαέξι, θα μπορούσε εξίσου εύκολα να ήταν πεντακόσιοι ή χίλιοι. Κανένας δεν ξεστόμισε κάποιο παράπονο, κανένας απ' τους τραυματίες δεν πρόδωσε τον αγώνα, το αντίθετο, οι τραυματίες ξανάγιναν ακόμη περισσότεροι σύντροφοι του κόμματος, ακόμα πιο φανατικοί απ' ότι πριν! Και στα βήματα αυτών των δεκαέξι ακολούθησαν πολλές εκατοντάδες εδώ και πέρα απ' τα σύνορα του Ράιχ. Για χρόνια, σχεδόν για μιάμιση δεκαετία, ήταν ένα μονοπάτι μαρτύρων, πιο δυνατό εκεί, γιατί ο αγώνας φαινόταν σχεδόν πιο απελπιστικός. Πώς θα μπορούσαν αυτοί οι κοινοί άνθρωποι να μαντέψουν την πορεία της ιστορίας, όπως πραγματικά συνέβη!; Πώς μπορούσαν να προβλέψουν το θαύμα ότι μιάμιση ή δύο δεκαετίες αργότερα θα μετέτρεπαν την ένδοξη πατρίδα τους σε ένα μεγάλο Ράιχ!; Παρόλα αυτά πολέμησαν, με πίστη στην καρδιά, χωρίς να γνωρίζουν με ακρίβεια αν αυτό θα συνέβαινε κατά τη διάρκεια της ζωής τους.

Όλα αυτά όμως ξεκίνησαν στις 8 και 9 Νοεμβρίου 1923. Και γι' αυτό γιορτάζουμε τη μνήμη αυτών των ανδρών με ιδιαίτερη συγκίνηση, σήμερα περισσότερο από τότε γιατί όλοι τους κουβαλούσαν στις καρδιές τους την ντροπή της κατάρρευσης των ετών 1918/1919 και αυτή η ντροπή τους έτρωγε μέσα στις καρδιές τους και τους στενοχωρούσε. Πόσες φορές δεν καθίσαμε μαζί, πάντα με μια φλογερή σκέψη, ότι αυτό πρέπει να διορθωθεί στην ιστορία μας, αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί και δεν μπορεί να μείνει έτσι! Αυτό θα επιβάρυνε το γερμανικό λαό με μια ντροπή για πάντα. Θα το αφαιρέσουμε από το βιβλίο της ιστορίας μας. Θα το ξεπλύνουμε ξανά. Θα ανορθώσουμε ξανά μια Γερμανία της τιμής και της δύναμης και της ισχύος και του μεγαλείου. Εμείς δεν θα ησυχάσουμε. Η Γερμανία πρέπει να αναστηθεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο! Και με το πνεύμα που αγωνιστήκαμε τότε, με αυτό το πνεύμα έπεσαν, με αυτό το πνεύμα συνεχίστηκε να διεξάγεται ο αγώνας και με αυτό το πνεύμα αντιμετωπίζουμε σήμερα τον υπόλοιπο κόσμο και θα ολοκληρώσουμε αυτό για το οποίο έπεσαν τότε. Πιστεύουν ότι θα κατα-

στρέψουν τη Γερμανία. Θα αποδειχθεί ότι κάνουν λάθος! Απ' την μάχη πρώτη θα εγερθεί η Γερμανία!